



→ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ →

(Από τὰ δράματα καλοκαιρινῶν μεσημεσιῶν)



ΚΑΘΕΤΑΙ 'ς τὴν ἀκρινὴ
βεράντα τῶν λουτρῶν
τῆς διασταυρώσεως.
Κουρασμένη κλείει τὸ
βιβλίο καὶ βεμβάζει.

Γῆ, ἀνθρώπους δὲν βλέπει. Ἐμπρὸς τῆς ἀπλώ-
νεται μόνον θάλασσα. Τῆς φαίνεται ὅτι εὐρί-
σκεται σὲ κατὰστρωμα πλοίου φανταστικοῦ καὶ
ταξιδεύει μόνη 'ς τὸ ἄγνωστο...

Ἡ θάλασσα εἶναι ὅλη ζωὴ μὲ ὥραιον χρῶ-
μα, ὥραια μαλακὰ κύματα. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ
βάθους τὰ βουνὰ τῆς Αἰγίνης φοροῦν ὥρτια φο-
ρέματα ὑφασμένα ἀπὸ σαπφειρίνες διαφάνειες
καὶ ροδινὲς ἀνταύγειες χρυσῆς χαρᾶς. Ὁπίσω
τῶν καὶ 'ς τὰ πλάγια ἄλλα χάνονται μέσα σὲ
πέπλους ἀποστάσεως, ποῦ ἔχουν χρῶμα ἀχνό-
τατο φύλλων καρδιᾶς ὡροῦ διπλοῦ μενεξέ.

Εἶναι τόσο ὥρτια!

Ἐνῶ τὰ κυττάζει, δύο χεῖρα—δεξιὰ ἡ Κα-
στέλλα, ἀριστερὰ τὸ Παλαιὸ Φαληρό—προβάλλ-
ουν καὶ φαίνονται ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγ-
μὴν θὰ ἐνωθοῦν διὰ νὰ τ' ἀγκαλιάσουν...

Μιὰ βερκούλα σχίζει πτερωτὴ τὸ κύμα. —
Τὸ πανί τῆς φαίνεται ῥόδινο... — Νὰ κλείη
ἄραγε χαρὰ 'ς τὴν ψυχὴν τοῦ αὐτοῦ ποῦ τὴν δι-
ευθύνει;...

Πῶς γελοῦν ὅλα! — ΓΙΑΤΙ ἡ ψυχὴ τῆς νὰ εἴ-
ναι τόσο σκυθρωπή; Τί παραφωνία! τί παρκα-
τονία!

Ἐπάνω ἀπὸ τὴν Αἶγινα ὑψώθη σὰν χαρμό-
συνη σημαία ἓνα συννεφάκι ῥόδινο... χρυσό...

ὦ, τί ὥραϊο χρῶμα! — Πῶς τὸ ζηλεύει...

Ἄν τὴν ἐφώτιζε καὶ αὐτὴν κἄποια ἀκτίς χα-
ρᾶς, τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα τῆς ψυχῆς τῆς δὲν
θὰ ἔπερναν τὸ ἴδιο χρῶμα;

Ἄλλὰ νά!... Τί κρίμα... πάει, πάει, ἐ-
χάθηκε τὸ σύννεφο τὸ ῥόδινο!... — Ἐτοί θὰ
ἐχάνετο καὶ ἡ χαρὰ τῆς Μήπως καὶ αὐτὴ δι-

αρκῇ αἰώνια; Ἐκεῖνοι ποῦ αἰσθάνονται βιθειά,
δὲν εἶναι γεννημένοι νὰ ἔχουν μόνον, γιὰ συν-
τροφο πλεόν σταθερὸ εἰς τὴν ζωὴν, τὸν πόνο;

Καὶ προσπαθεῖ — φίλη τῆς ἀρμονίας, — νὰ
παρηγορηθῇ, νὰ διώξῃ κάθε ἰδέα σκοτεινὴ καὶ
μέσα 'ς τῆς φύσεως τὴν χαρὰ καὶ αὐτὴ χαρὰ νὰ
αἰσθανθῇ...

Ἀκούει φωνὲς χαρᾶς καὶ γέλοια· γέλοια καὶ
φωνὲς χαρᾶς μαζύ.

Κάτω ἀπὸ τὰ κύματα, ποῦ με νωχέλεια κυ-
λοῦνε, πῆδον ζωηρὲς ἡ τρελλὲς Νεραΐδες, καὶ
ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἀεικίνητα λεπτὰ σωματάκια τῶν
ποῦ ἔχουν χρῶμα ὡρολευκο, σὰν ἀπὸ ἐλεφαντο-
κόκκιλο, περνοῦν ἄδρες σὰν θωπεῖες ἡ σκιές, ἡ
ὕγρες σκιές, ποῦ ρίπτουν τὰ κύματα. Κι' ἔχουν
μενεξεδένιο χρῶμα ἡ σκιές, καὶ φυστικὴ σὰν ἀ-
μεθύστου λάμψι, καὶ χρυσογάλανο, καὶ πράσινο,
καὶ ἄλλα ἀκόμα χρώματα λεπτὰ, ποῦ ἀπρόσ-
πτα γίνονται τὸ ἓν χρῶμα ὅταν χαιδεύῃ τ' ἄλλο.

Καὶ στριφογυρίζουν ἡ γοργὲς Νεραΐδες, καὶ ἡ
σκιὲς γλιστροῦν, καὶ ἀλλάζουν χρώματα καὶ ὅλη
τὴν μεθοῦν...

Μὰ τί ἔχουν πάθει ἡ τρελλὲς Νεραΐδες καὶ
ὅλο γελοῦν;

Τώρα ἀνεκάλυψε. Τρέχουν ποῖα θὰ μαζέψῃ
τὰ περισσότερα διαμαντένια φιλιὰ, ποῦ τοὺς
πετᾷ ὁ ἥλιος, καὶ ἐκεῖ μαλώνουν. — Μερικὲς τὰ
περνοῦν εἰς ἓνα βρῦ, γιὰ νὰ τὰ κάμουν περιδέ-
ραια, καὶ ἐνῶ πλησιάζουν νὰ τὰ τελειώσουν,
ἄλλες τρελλὲς τρέχουν μὲ ὀρυὴ καὶ τὰ σπάζουν,
καὶ σκορπίζονται πάλι 'ς τὴν θάλασσα, καὶ χά-
νονται μέσα 'ς τὰ κύματα· καὶ αὐτὲς γελοῦν,
καὶ ἐκεῖνες θυμώνουν καὶ ἀφρίζουν ὀλίγο, καὶ ὕ-
στερα πάλι τρέχουν καὶ μαζεύουν ἄλλα, καὶ
τώρα καλὲς, ἐρχονται καὶ τῆς βοηθοῦν, καὶ ἀγκι-
πίζουν καὶ ἀγκαλιάζονται καὶ τραγουδοῦν...
ὅλες μαζύ τραγουδοῦν.

Τί ὥραϊο ποῦ εἶνε τὸ ἀπλό τραγοῦδι, ποῦ
λέγουν ἡ εὐτυχισμένες Νεραΐδες!

Σὲ κάθε στροφὴ σὰν ἐπωδὸ γελοῦν, γελοῦν
τρελλὰ καὶ σκύβουν καὶ φιλοῦν τὰ κύματα, κι'
ἐκεῖνα πάλι τῆς φιλοῦν καὶ τῆς χαϊδεύουν μὲ
χρυσοχρώματα. Καὶ τὸ τραγοῦδι ἐξοκολοθεῖ
πλέον ζωηρὸ ἀπὸ τὰ χεῖλη, ποῦ ὄλω τὰ δροσί-
ζουν μὲ φιλιὰ τὰ κύματα, καὶ μιὰ ἀγάπη χύ-
νεται 'ς ὅλη τὴ θάλασσα καὶ τὴν κάμει νὰ φαί-
νεται πλέον ὠραία.

Μαγευμένη βλέπει καὶ ἀκούει.

Θέλει νὰ κλέψῃ τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἀπὸ τὰ
ὕγρά των χεῖλη. — Κάθε του νότα εἶναι ἀγάπη
καὶ φῶς· κι' ὅλες μαζὶ ἡρεμῇ, ἡρεμῇ χαρὰ. . .

Ναί, τὸ ἐνθυμεῖται πολὺ καθαρά· εἶναι τόσο
ἀπλό!

Τὸ μεσημέρι ἔφθασε. — Φεύγει.

Ἡ ψυχὴ τῆς ἔχει ἡρεμία καὶ ῥέμβη, ῥέμβη
ποῦ αἰσθάνεται κανεὶς, ὅταν κυττάζῃ πολλὴ
ὥρα τὴ θάλασσα.

Στὸ τραῖνο κλείει ἐλαφρὰ τὰ βλέφαρα.
Τῆς φαίνεται ἀκόμη ὅτι τὰ κύματα κυλοῦν
μαλακὰ μαλακὰ ἐμπρὸς τῆς, ὅτι ἀπὸ μέσα πη-
δοῦν ἡ λεπτεῖς Νεραίδες, ἀκόμη πλέον ἐξιδανι-
κευμένες, ὅτι ἡ σκιὲς τῶν κυμάτων, σκιὲς ποῦ
ἔχουν ὅλα τὰ χρώματα, ποῦ γεννᾷ ὁ οὐρανός,
ὁ ἥλιος, ἡ θάλασσα καὶ ὁ βυθός τῆς, καὶ μόνο
χρῶμα σκιᾶς δὲν ἔχουν, περνοῦν σὰν χεῖλη ἐ-
λαφρὰ ἐπάνω 'ς τὰ σωματάκι των, ποῦ χορο-
πηδοῦν, καὶ ὅτι τὸ τραγοῦδι ἐξοκολοθεῖ μὲ
τὴν ἴδιαν δροσίαν.

Εἶναι σχεδὸν εὐτυχισμένη αὐτὴ τῇ στιγμῇ.

Ἦλθε χωρὶς τίποτε, καὶ ἐπιστρέφει μὲ δύο
μικροὺς θησαυροὺς. Ἐπλούτισε τὴν πινακοθήκη
τῆς φαντασίας τῆς μὲ ὠραῖαν εἰκόνα χαρᾶς καὶ
ζωῆς, καὶ 'ς τὰ τραγοῦδι τῆς ἐπρόσθεσε ἀκόμα
μιὰ νέα σελίδα μουσικῆς.

Ναί· εἶναι σχεδὸν εὐτυχισμένη αὐτὴ τῇστι-
γμῇ, ποῦ λέγει μέσα τῆς: «εἴμαι κι' ἐγὼ δημι-
ουργός:» κι' ὅλα τ' ἄλλα λησμονεῖ. . .

*
*

Μεσημέρι. — Ὅλοι κοιμοῦνται. . . ἀναπαύον-
ται. — Ἐκεῖνη βηματίζει ἀνήσυχη μέσα 'ς τὸ
δωμάτιο. Ἄν τῆς ἔπιανε κανεὶς τὸ σφυγμὸ, θὰ
ἡσθάνετο ὅτι κυτπᾷ δυνατὰ. . . Ἄν τὴν
ἐκύτταζε 'ς τὰ μάτια, θὰ ἑβλεπε μιὰ ἀλλο-
κοτὴ λάμψη.

Μήπως ἦναι ἄρρωστη; — ἔχει πυρετό;

Τίποτε ἀπ' αὐτά.

Προσπαθεῖ τὸ φῶς, τὸν οὐρανὸ, τὰ ὄνειρα,
τὰ βουνα, ποῦ σὰν καρδιάκι ἀρμενίζουν πέρα
πέρα 'ς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, τὰ κύματα,
τῆς Νεραίδες, τὰ τρελλὰ παιγνίδια των, τὰ
δροσιερὰ γέλοια νὰ τὰ χρυσταλλώσῃ. . . μὲ ζωὴ
ἐπάνω εἰς ἓνα χαρτί.

Σύρει τῆς γενικὲς γραμμὲς, ρίπτει ὀλίγα χρώ-
ματα καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ τίποτε αὐτὴ βλέ-

πει ὅλο τὸ ὠραῖο ὄρχμα τοῦ καλοκαιρινοῦ με-
σημεριοῦ, καὶ μειδᾷ ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Πότε πότε προσθέτει κἄτι, συχνὰ ἀφαιρεῖ,
ἕως ὅτου τελειώνει.

Εἶναι τόσο ὠραῖο 'ς τὴν ἀπλότητά του!

Μία αἰθερόχρωμη χρυσοκυανοπράσινη ἁρμονία.

Μένει ἐνθουσιασμένη.

Ἐξαφνὰ ἓνα γέλοιο ἡχηρὸ γεμίζει ὅλο τὸ δω-
μάτιο, καὶ κομμάτια χαρτὶ ὅλο τὸ πάτωμα. . .

Πότε ἔσχισε τὸ σκίτσον οὔτε κι' αὐτὴ ἐκ-
τάλαβε· εἶναι τόσο συνειθισμένη 'ς αὐτό! . . .

Ἄν ἤκουε κανεὶς ἐκεῖνο τὸ γέλοιο, θὰ τοῦ ἐ-
φάνετο πενημιώτερο καὶ ἀπὸ τὸν πλέον σπαρ-
κτικό λυγμό. Ἄλλ' αὐτὴ οὔτε αὐτὸ ἐκατάλαβε,
καὶ νομίζει ἀκόμα ὅτι εὐθυμεῖ, ἐνῶ σκέπτεται
— ποῖα θὰ παίξῃ τὸ μέρος τῆς Νεραίδας; Ἐδῶ
ποῦ τὰ ὠραῖα κομμάτια ἀνθοῦσαν φυσικὰ σὰν λου-
λούδια, δὲν ὑπάρχουν πλέον, ἢ κρύπτονται πα-
ραμορφωμένα κάτω ἀπὸ τὰ ἀκαλαίσθητα, τὰ
δολοφονικά, τωρινὰ φορέματα. . . — Μοῦ λείπουν
κι' ἄλλα ἀκόμα, ἰδίως θάρος, καὶ πρὸ πάν-
των ἥλιος, ποῦ τὰ γεννᾷ ὅλα, καὶ κάμει τὸν
νάνο γίγαντα, ὅταν ἔχῃ μέσα του κάτι τι. —
Καὶ μὲ αὐτὲς τῆς σκέψεις νομίζει ὅτι δὲν με-
λαγχολεῖ, καὶ λέγει: ἄς εἶναι, θὰ γράψω τοῦ-
λάχιστον τὸ τραγοῦδι τῆς Νεραίδας. Τί μοῦ
λείπει γι' αὐτό;

Τί τρομερὰ ἀφηρημένη! Ἐλησμόνησε τὸν
ἥλιο. . .

*
*

Νύκτα. — Μόνη 'ς τὸ σπῆτι.

Ἔρχεται 'ς τὸ ἴδιο δωμάτιο, τὸ σχεδὸν ἄ-
δειο, καὶ ἐνῶ περιπατεῖ ἀπάνω κάτω μουρμου-
ρίζει κἄτι τι.

Ἐξαφνὰ σταματᾷ. Ἐκεῖ 'ς τὸ τραπέζι ποῦ
ἐπήγαινε νὰ καθῆσθαι, μέσα 'ς ἓνα ἀρχαῖο ἀγγεῖο
— τὸ μόνο ὠραῖο πρᾶγμα ποῦ ὑπῆρχε ἐκεῖ μέ-
σα, — ἔγερνε λυπητερὰ λυπητερὰ τὸ λυποθυμη-
μένο κλαδάκι του, ἐπάνω εἰς τὴν εὐγραμμὴν
πλευρὰ τοῦ ἀγγείου, ἓνα τριαντάφυλλο μαραμ-
μένο. . .

Τὸ εἶχαν ἀφίσει ἐκεῖ χωρὶς νερό! Πῶς τὴν
λυπεῖ ἡ θὲς μαρμαρμένων λουλουδιῶν!

Μόλις τὸ ἐπλησίασε, ἂν καὶ μὲ πολλὴ ἀγά-
πη, ἡ ἀναπνοὴ τῆς μόνον ἤρκεσε νὰ τὸ κάμῃ νὰ
σκορπίσῃ τὰ φύλλα του. . .

Μέσα λοιπὸν 'ς αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ποῦ ἡ ἀ-
τμοσφαῖρα ἐδονεῖτο ἀκόμη ἀπὸ τὸ πτερύγισμα
τοῦ θανάτου, ποῦ εἶχε πάρει τὴν αἰθερίαν ψυχὴν,
ἐκάθησε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας νὰ γρά-
ψῃ τὸ τραγοῦδι τῆς Νεραίδας, τραγοῦδι ἀπὸ
φῶς καὶ ἀπὸ χαρὰ! . . .

Εἰς τὴν πρώτην στροφὴν τρομασμένη σταματᾷ.

Συνῆλθε. Βλέπει τὰ ὠραῖα χρώματα ποῦ
ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ πρῆσμα τῆς ψυχῆς τῆς εἰς
τὸ χαρτί, νὰ χάνουν ὅλη των τὴ χαρὰ! Δι-

στάζει μιὰ στιγμή· ὕστερα γελᾷ τὸ ἴδιο γέ-
λοιο, καὶ ἐξακολουθεῖ. Ποῖος ποτὲ θὰ τ' ἀκού-
σῃ;—Μόνον αὐτὴ.—Καὶ τὸ τραγοῦδι τελειώνει
μὲ μιὰ ἐπὶ ὁδὸ θλιθερὴ θλιθερὴ...

Τώρα δύο δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια της
καὶ κρυσταλλώνουν μέσα ἑς τὴν παγωμένη ἀτμο-
σφαίρα...

Ἡ θλίψις ποῦ τὴν παρεμόνευε, — κι' αὐτὴ
ἐνόμιζε ὅτι ἦτο μόνη! — τὰ μαζεύει, ὅπως τόσα
ἄλλα, καὶ τὰ πλέκει κι' αὐτὰ μὲ τὸ νῆμα τῆς
ζωῆς, ποῦ γλιστρᾷ ἀπὸ τῆς Κλωθῆς τὰ χέρια,
καὶ τὸ στεφάνι, ποῦ σὰν διάδημα τῆς φορεῖ ἑς τὸ
μέτωπο, γίνεται πλέον πλούσιο.

Πῶς καίουν αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια, ποῦ δά-
κρυα τὰ ἐγέννησαν, καὶ πῶς τῆς μαραίνουν τὸ
μέτωπο!

Ἔτσι θὰ μακραίνῃ πάντα αὐτὴ ἡ ἄλυσσος,
ἕως ὅτου τῆς τιλύξῃ ὅλο τὸ σῶμα, σὰν τὸ φεῖδι
τοῦ Λαοκόοντος τὸ ἄγαλμα;...

Ὀλίγες ἀκτῖνες χαρᾶς θὰ τὰ ἔλυωναν ὅλα...

Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος;...

Καὶ τώρα, ποῦ τὸ χαρούμενον τραγοῦδι τῆς
Νεραΐδας κατήντησε σχεδὸν θρῆνος, ἀπελλι-
σμένη τραγουδεῖ:

Χαρά, χαρά, χαρά, λαμὰ σαβαχθανί;...

ΜΟΙΡΑΙΑ



◀ Η ΓΡΗΛΑ ΚΑΙ Η ΝΕΡΑΪΔΑ ▶



ΙΑΝ φορὰν κ' ἕνα καιρό,
εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Νε-
ραΐδων, ἐξοῦσε μιὰ γρη-
οῦλα, ποῦ κατοικοῦσε
μέσα σὲ μιὰ μπουτίλλια
τοῦ ξειδιοῦ. Εἶχε μιὰν
μικροσκοπικὴ σκάλα ποῦ

ἀνεβοκατέβαινε, τὰ δὲ μοναδικὰ ἐπιπλά της ἦ-
σαν ἕνα κρεβάτι, μιὰ καρέκλα καὶ ἕνα τηγάνι.

Μιὰν ἡμέραν ἐκεῖ ποῦ ἔκαμνε περίπατον εἰς
τὸ δάσος, εἶδε ἕνα μικρὸ ψαράκι ὅτῃν ἄκρα
μιας δεξαμενῆς. Ἦταν σχεδὸν νεκρόν. Ἡ γρη-
οῦλα τὸ ἐσῆκωσε καὶ τὸ ἔρριψε ὅτῃν δεξαμενῇ.
Τὸ νερὸ ἀμέσως ἤρχισε νὰ κοχλάζῃ, νὰ κοχλάζῃ,
νὰ κοχλάζῃ καὶ μιὰ ὥραϊα Νεραΐδα παρουσιά-
σθη ἐνώπιόν της.

— Ἦμην τὸ ψαράκι, ποῦ ἔρριξες ὅτῃν νερό,
καλὴ μου γραῖα, εἶπε. Ζήτησε τί θέλεις καὶ θὰ
ὅτῃν δώσω.

Ἡ γρηοῦλα ἐφοβήθη· ἀλλ' ἡ Νεραΐδα τὴν ἐ-
κύτταξε μὲ τόσην συμπάθειαν, ὥστε κατώρθωσε
ν' ἀρθρώσῃ μὲ τρέμουσαν φωνήν:

— ὦ, ἀγαθὴ μου κυρία, καλὴ Νεραΐδα,
κατοικῶ σὲ μιὰ μπουτίλλια τοῦ ξειδιοῦ καὶ θὰ
ἤθελα νὰ εἶχα ἕνα σπιτάκι.

— Πήγαινε καὶ θὰ τὸ εὔρης, ἀπήντησεν ἡ
Νεραΐδα, καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ νερό.

Ἡ γρηοῦλα ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς καὶ εἰς τὴν
θέσιν τῆς μπουτίλλιας εὔρηκε ἕνα καταπράσινο
σπιτάκι.

Τόσον ἦτο εὐχαριστημένη, ὥστε ἐπέραςε ὅλην
τὴν ἐβδομάδα διευθετοῦσα τὰ ἐπιπλά. Ἀλλ'
ἐφαίνετο ἄδειο, διότι τὴν κλίνην τὴν εἶχε εἰς
τὸ ἕνα δωμάτιον, τὴν καρέκλαν εἰς τὸ ἄλλο καὶ
τὸ τηγάνι εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐσκέφθη, ἐὰν ἡ ὥραϊα καὶ ἀγαθὴ Νε-
ραΐδα δὲν θὰ τῆς ἐδίδο καὶ ἄλλα πράγματα
νὰ ἐπιπλώσῃ τὸ σπιτάκι. Ἐπῆγε εἰς τὴν δε-
ξαμενὴν καὶ ἐφώνησε μὲ γλυκειὰν φωνήν:

— Νεραΐδα! Νεραΐδα!

— Τὸ νερὸ ἤρχισε νὰ κοχλάζῃ, νὰ κοχλάζῃ
νὰ κοχλάζῃ, νὰ κοχλάζῃ καὶ ἡ Νεραΐδα παρου-
σιάσθη.

— Λοιπόν, καλὴ γρηοῦλα, τί θέλεις; ἠρώ-
τησε.

— ὦ, καλὴ μου Νεραΐδα, τὸ σπιτάκι μου
εἶνε ὥραϊο, δὲν θὰ μοῦ δώσῃς ὅμως μερικὰ τρα-
πεζάκι, μερικὲς καρέκλες καὶ τίποτε μικρὰ
ντουλαπάκι γιὰ τὰ πράγματά μου;

— Πήγαινε καὶ θὰ τὰ εὔρης, ἀπήντησεν ἡ
Νεραΐδα καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ νερό.

Ἡ γρηοῦλα ἐγύρισε τρεχάτη σπῆτι καὶ
ὅπως τῆς εἶχεν εἰπεῖ ἡ Νεραΐδα, τὸ σπιτάκι
της ἦτο γεμάτο ἀπὸ ὥραϊα ἐπιπλά.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ γρηοῦλα ἤρχισε νὰ ἐ-
πιθυμῇ καὶ ἄτι ἄλλο — ἕνα ἀμαξάκι, γιὰ νὰ
πηγαίνῃ εἰς τὴν ἀγοράν.

Διηυθύνθη πάλιν εἰς τὴν δεξαμενὴν καὶ χω-
ρὶς κανένα φόβον αὐτὴν τὴν φορὰν ἐφώνησε θαρ-
ραλέως.

— Νεραΐδα! Νεραΐδα!

Τὸ νερὸ πάλιν ἐκόχλασεν, ἐκόχλασε καὶ πα-
ρουσιάσθη ἡ Νεραΐδα.

— Λοιπόν, καλὴ γρηοῦλα, τί θέλεις πάλιν;

— ὦ, Νεραΐδα, δώσέ μου ἕνα ἀμαξάκι καὶ
ἕνα ἀλογάκι, γιὰ νὰ πηγαίνω εἰς τὴν ἀγοράν.

— Πήγαινε καὶ θὰ τὸ εὔρης. Πρόσεξε ὅμως
νὰ μὴν εἴσῃ ἐνοχλητικὴ καὶ ἀκόρεστος, παρε-
τήρησεν ἡ Νεραΐδα μὲ σοβαρὸν ὕφος καὶ ἐξηφα-
νίσθη.

Ἡ γρηοῦλα ἐφοβήθη πρὸς στιγμὴν, ἀλλ'